

DILECTO FILIO NOSTRO
FERDINANDO S. R. E. CARDINALI CENTO
IOANNES PP. XXIII

DILECTE FILI NOSTER,
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

CAUSA PRAECLARA, quae ad pietatis rationes pertinet tota,
Nos movet, ut hasce ad te, Dilecte Fili Noster, Litteras
demus, quibus et munus tibi credamus eximum et in con-
sortium te vocemus gaudii spiritualis.

Etenim quattuor mox saecula abibunt, ex quo S. Teresia
a Iesu, sacra virgo praeclarissima et Ecclesiae lumen singu-
lare, Abulae in Hispania Ordinis Carmelitarum renovatio-
nem inchoavit, opus aggressa immensum piorumque fructu-
um feracissimum; scilicet die xxiv mensis Augusti anno
MDLXII primum monasteriolum, quod S. Ioseph, almae Dei-
parae Sponso, esse voluit sacrum, extra eiusdem urbis moe-
nia constituit, ubi austerioris vitae genus moniales Carmelitae
obirent.

Quam ob saecularem memoriam Abulae, ut ad Nos allat-
um est, celebratio solemnis agetur, cui sacrorum Antistites,
publicae rei Moderatores, Ordinis Carmelitarum sodales, legi-
ferae matris suae triumpho suaviter affecti, aliquique intererunt
plurimi. Atque Nos ipsi, eadem sollemnia aliquo modo parti-
cipare cupientes, precibus Carmelitarum Discalceatorum Or-

dinis Praepositi Generalis, ut Purpuratum Patrem eo mittemus, Nostram veluti gerentem personam, libenti obsecundavimus animo. Quam ob rem te, Dilekte Fili Noster, qui eiusdem Ordinis agis Patronum, Legatum Nostrum hisce Litteris eligimus ac renuntiamus, ut auctoritate Nostra religiosis caerimoniis illis praesideas.

Quae quidem indicta sacra celebritas efficit, ut suavi recordatione recogitemus de memorabili vitae Nostrae eventu: die enim xxv mensis Iulii anno MCMLIV Abulense Monasterium ab Incarnatione appellatum invisimus, ubi nobilis haec Christi alumna ad virtutum certamen se comparavit, atque in urbe « Alba de Tormes », ante eius sepulchrum sistentes, pietatis intimos sensus lectissimae Caeliti pandimus.

Teresianum vero inceptum meritis est congruisque celebrandum paeconis festisque ritibus commemorandum. Nam vitae religiosae instauratio, e vetere et inclito veluti stipite Ordinis Carmelitarum enata, quam mirabilis virgo perfecit, quasi floriferum ac suave redolens ver in Ecclesia fuit; quod ea exstitit aetate, qua Concilium Tridentinum novis inclemencis nomen catholicum adauxit.

Haec igitur divini amoris vulnere saucia monialis, cuius laudes plures Decessores Nostri, imprimis Gregorius XV et S. Pius X, amplissimis verbis dixerunt, sibi statuit alta et excelsa, quae Ordini suo essent proposita, sanctius et accuratius servare et servanda curare, congregatisque nonnullis sacris virginibus, tanti operis initium, Deo impellente, tunc temporis fecit: scilicet eo contendit, ut procul a saeculi inani strepitu fluxisque studiis uni Deo in sacro recessu animique solitudine deserviretur, ut divinarum rerum contemplationi, maxime ei rationi precandi, quae recta sapiendo, gustando caelestia fit, partes tribuerentur potissimae, ut austerior vita, paupertas aliaeque voluntariae castigationes susciperentur. Itaque cum suis iter iniit, asperum quidem multique laboris, sed supernis iucundum solaciis.

Nullis fracta difficultatibus, S. Teresia xvii coenobia condidit, ubi moniales eiusmodi insisterent iter, ductu Beatae Mariae Virginis, quae Regina et decor Carmeli praedicatur.

Sed flamma, qua ardebat, sui Ordinis fratres etiam accedit, operam adiutricem praebente egregiam S. Ioanne a Cruce. Ita factum est, ut, cum intrepida auctor et magistra viveret, xv coenobia virorum eiusdem Ordinis sodalium, austriorem vitam prosequentium, excitarentur.

Caritas autem, qua aestuabat, finibus religiosae familiae non continebatur, sed per totam pervasit Ecclesiam siquidem Deus dedit ei « latitudinem cordis quasi arenam, quae est in litore maris » (*3 Reg. 4, 29*). Omnibus enim votis expetebat salutem animarum, et ethnicorum haereticorumque tenebras deflere Deumque deprecari non desinebat, ut ad catholicam traducerentur veritatem. Cuius rei causa etiam ieunia, verbera aliosque voluntarios cruciatus quasi acceptum sacrificium Deo offerebat. Fulgens sanctimonia sacerdotum, exquisita doctrina theologorum, actuosa opera Evangelii praecolum: haec eius cura fuerunt, haec impensis precibus a Deo studuit impetrare, voluitque, ut id ipsum facherent moniales, quae coniunctiorem cum Deo ducerent vitam.

Itaque persuasum sibi habens precandi consuetudinem ac se devovendi studium plurimum potissimumque valere ad salutem animalium procurandam, quin immo ea ipsa esse eximiam quandam apostolatus formam, S. Teresia ad hanc veluti primariam rationem vitam omnem composuit voluitque ut componerent, quotquot eam habebant legiferam matrem. Quam verum autem et salubre fuerit hoc caput spiritualis doctrinae, vigor instituti Carmelitarum per quattuor haec saecula perspicue comprobat.

Non semel de fecunditate umbratilis vitae religiosae exposuimus, iuvatque Nos, S. Teresiam a Iesu respicientes, asseverare Ecclesiam, licet externi apostolatus officia, his temporibus tantopere expetita, magni aestimet, tamen vitae Deo votae rerumque caelestium contemplationi deditae ipsa hac aetate, qua actio humana vel nimium fervet, tribuere plurimum. Apostolatus enim, qui vere proprieque dicitur, in eo positus est, ut quis salutiferum opus Christi participet, quod fieri nequit nisi precandi seseque devovendi studio; siquidem Salvator praecipue preces ad Patrem fundendo

seque immolando genus humanum noxis vinctum et oppressum redemit. Unde fit, ut qui intimam hanc rationem salvifici muneric Christi sequi conetur, etiamsi externa abstineat actione, praecellenti tamen ratione apostolatum exerceat.

Paternae igitur cum caritatis affectu S. Teresiae alumnas, quotquot sunt per orbem terrarum, contuemur ad easque verba transferimus S. Cypriani, assertoris sacrae virginitatis, quae est « illustrior portio gregis Christi »: « gaudet per illas atque in illis largiter floret Ecclesiae matris gloriosa fecunditas » (*De habitu virg.*, 3: PL 4, 455).

Gratiā iis habemus maximam pro abscondita et humili vita, quam degunt quaque Christi fidelibus totique hominum societati utilitates plurimas afferunt, easque hortamur, ut animo forti et amanti disciplinam teneant sibi traditam a tanta magistra. Cuius hanc sententiam meminerint et in perpetuus demittant: « Acerbissimo sane dolore crucior, quod tot animae in ruinam labuntur... id saltem exopto, ne numerus reproborum augescat. Sorores meane i Christo: preces vestras cum meis coniungite supplicationibus, ut Deus id ipsum misericorditer concedat. Hac de causa vos huc congregavit, hoc est munus, ad quod divinitus estis vocatae, hoc officium vestrum, hoc sit optatum vestrum, hanc ob rem lacrimas profundere et precationes vos facere oportet... Cum acciderit, ut preces, flagra, optata, ieunia non fiant propter ea, quae supra dixi, scitote finem, ob quem Deus vos huc accersivit, vos non esse assecuturas » (Cfr. *Camino de perfección* 1, 4-5; 3, 10).

Filii vero Sanctae Teresiae, ut nihil dubitamus, ex hac celebritate invitamentum accipient studio alaci, constantia vigili, diligentia summa ea retinendi ac perficiendi, quae legifera mater, pietate et sapientia maxime conspicua, sibi proposuit, cum Carmelitarum Ordinem ad pristina revocavit instituta. Quamquam etiam in externi apostolatus muneribus versantur, tamen « pretiosa margarita », quae ab ea quasi hereditate ipsis tradita est, perenni splendore in iis refulgeat oportet. Si enim res altius consideretur, vita contemplationi dedita non officit externae actioni Dei causa patratae; nam

si quis est Deo coniunctior eumque solum quaerit in omnibus, flamma caritatis apostolicae necessario exardescit. Tunc conspirans habetur concordia inter apostolatum externum et institutum contemplativum a vulgo remotum, siquidem a caritate ut uno fonte utrumque vitae genus procedit et alitur eadem. Quam ob rem, ut verbis S. Bernardi utamur: « Ampleximini, fratres, pretiosissimam margaritam, ampleximini sanctimoniam vitae, quae vos efficit sanctorum similes et domesticos Dei » (*Serm. de div.*, 37: PL 185, 641).

Hic praeterea ardor caritatis universam familiam Teresianam adducet, ut, Ecclesiae bono et profectui intenta, peculiaribus supplicationibus et voluntariis cruciatibus divinam largitatem eidem conciliet, qua e proximo Concilio Oecumenico Vaticano Secundo novum veluti ver, cumulatae pulchritudinis spiritualis praenuntium, exoriatur.

Haec animum pulsant, dum de opere cogitamus, a S. Teresia ante iv saecula feliciter coepto. Deum autem supplici implorantes precatione, ut ob eam rem futurae celebrationes spiritualium fructuum uberrimam copiam progignant, divinorum munerum auspicem peculiarisque benevolentiae Nostrae testem, Apostolicam Benedictionem, tibi, Dilecte Fili Noster, Praesulibus, publicae rei Moderatoribus, sacro clero, Teresianae familiae sodalibus et ceteris, qui sollemnibus iisdem intererunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die xvi mensis Iulii, in Commemoratione Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, anno MCMLXII, Pontificatus Nostri quarto.

IOANNES PP. XXIII

Hoc quod p[re] manibus habes, humanissime lector, Ephemeridum volumen a Reformatione Teresiana, cuius in Ecclesia momentum Pontificis Maximi verba quae modo legisti extollunt, quatuor revoluta saecula memorare celebrareque intendit.

Thema proinde voluminis elegimus contemplationis infusae problema theologicum. Non systematicam, non absolutam rei tractationem, sed studia ad miscellaneorum modum selecta proponimus de his quae Teresiana scholae auctoritates in hac provincia attulerunt.

Initio quasi triptycho maxima tres hujus scholae ostenduntur personae, Teresia a Jesu — Joannes a Cruce — Teresia a Jesu Infante, tam congruentis inter se naturae, et tam penitus diversae.

Monographiae sequuntur haud paucae de S. Teresia et S. Joanne, scholae hujus coryphaeis, quibus in studiis diversa ratione variae doctrinarum partes elucidantur.

Concludunt volumen indagationes quaedam circa alias hujus scholae auctoritates inter quas duo « tractatus primitivi » Pastranenses, Patres Joannes a Jesu Maria (Samuel), Philippus a SS. Trinitate, Joseph a Sp. S., alii.

Limites hujus voluminis non excedendi nos impediverunt ne alios quoque articulos, eosque non minoris praestantiae, heic publici juris faceremus; quod tamen altero fasciculo anni 1963 nos praestituros pollicemur.